

[Jørgen Jensen.]

som trækkes frem her. Man taler om særdomstole. Ja men hvad er arbejdsretten – er det ikke en særdomstol? Her lovgiver man på arbejdsmarkedsområder, og så siger man: ja men vi kan ikke bruge arbejdsretten, vi skal have en særdomstol. Så er der nogle, der er forbavsedede og forargede over, at man her skal have en domstol, der skal behandle bestemte sager og give folk en særlig behandling. Ja men er det ikke det, arbejderne får i arbejdsretten? Man taler om at rejse langt. Er der nogen, der har taget hensyn til det, når arbejderne skal slæbes ind for arbejdsretten fra fjerne egne? Man taler om, at man måske skal have megen vidneførsel, og derfor kan man ikke gøre det. Det er rigtigt, at den mulighed har man ikke i arbejdsretten, for dér har man ikke mulighed for at afhøre vidner. Når det altså er arbejderne, det gælder, ja, så er begrænsningen meget stor.

Man taler også om, at denne retsinstans skal have mulighed for at tage hensyn til de specielle forhold på dette område. Jeg vil da godt spørge: vil det betyde, at man bliver frataget appelmuligheder med hensyn til en sådan retsavgørelse? Det er man i arbejdsretten. Dér har man ikke mulighed for appel. Her er man altså bange for en særdomstol. Så kan man vel også sige, at de, der er bange for det, også er bange for, at det skal gå ligesom ved arbejdsretten, hvor der ikke er mulighed for at føre vidner, hvor der ikke er nogen appelmulighed.

Vi er som sagt meget kølige over for denne ændring.

Litten Hansen (VS):

Jeg kan tilslutte mig de mange talere, som har sagt, at de vil afvente arbejdet i arbejdsmarkedsudvalget, fordi det er dér, diskussionen foregår nu, og det er dér, de politiske implikationer med hensyn til dette lovforslag ligger. Vi mener, at der er en vis inkonsekvens i, at man først vil henlægge sagen til en civil domstol og derefter vil gøre det til en særdomstol. Jeg kan tilslutte mig det, som hr. Jørgen Jensen sagde om arbejdsretten.

Vi vil altså afvente, hvad der sker i arbejdsmarkedsudvalget, før vi tager stilling til dette lovforslag.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg kan vel sammenfatte ordførernes bemærkninger i forbindelse med dette lovforslag

som svingende fra afventning til absolut kølighed over for forslaget.

Det siger sig selv, at hvis det lovforslag, som dette lovforslag har som forudsætning, bliver gennemført, så vil det i hvert fald være nødvendigt at foretage visse tekniske ændringer i retsplejeloven.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om de to hovedproblemer, der har været ført frem.

Der er for det første spørgsmålet om specialdomstolen. Det er klart, at man kan diskutere dette ud fra principielle grunde, og jeg kan i øvrigt godt et langt stykke ad vejen forstå de principielle betæneligheder og bekymringer, man kan have over for en sådan tanke. Men jeg tror dog alligevel, at man ved nærmere studium af, hvad denne særlige retsinstans nu skal beskæftige sig med, må komme til det resultat, at der her er så specielle forhold, at der er rimelig grund til at sige, at det er en fornuftig udgang på tingene, hvis altså lovforslag nr. L 21 bliver gennemført, sådan som det er fremsat af arbejdsministeren.

Det andet problem er spørgsmålet om, hvorvidt der skal være en retsinstans både i Jylland og i København. Hvis man med nogen rimelighed kunne skønne noget om, hvor mange sager der ville blive, så kunne der måske være baggrund for, at man sagde, at der også skulle være en retsinstans i Jylland. Når man med nogen grund kan hævde, at det er et forholdsvis lille antal sager, det kommer til at dreje sig om, så skal man dog alligevel i den forbindelse overveje, om det virkelig er nødvendigt at have domstole to steder i landet for et så lille antal sager. Jeg kan sige, at begge problemerne har været overvejet.

Fru Elsebeth Kock-Petersen spørger direkte om, hvad der er af kommentarer fra retternes side og fra dommernes side. Jeg skal naturligvis lade den kommentar, der er kommet, tilflyde retsudvalget til brug i dets arbejde. Jeg tror, jeg kan sige forholdsvis kort, at der i denne kommentar fra Den danske Dommerforening i hvert fald er noget af en tilslutning til, at når man skal have en ensartet behandling, så er der også en vis rimelighed i, at man finder frem til en centralisering af sagerne.

Det spørgsmål, som bliver det egentlige og afgørende, er naturligvis, hvor langt man kommer med arbejdsministerens forslag nr. L 21. Jeg finder ikke, der er de store betæneligheder ved de såkaldt rent tekniske ændringer, der